

SALINA SCHJØDT LARSEN

Xeno

3 • KAMPEN OM JORDEN

**Illustreret af
Kim Dalsgaard**

Alvilda

Jorden under angreb

For nogle dage siden blev Jorden besat af cyborgs fra planeten Cybrus. Samme dag landede drengen Xeno i et rumskib i parken. Han er fra det ydre rum, han lever af slik, og han har et tørklæde, der vokser, jo mere energi han har. Og så er han den eneste fra sin egen planet, der stadig er i live.

Sammen med Xeno vil jeg redde Jorden. Vi er nu på vej mod Cybrus' rumbase i hans rumskib – og der vil vi stoppe de onde cyborgs, inden det er for sent!

Hvis vi da når så langt ...

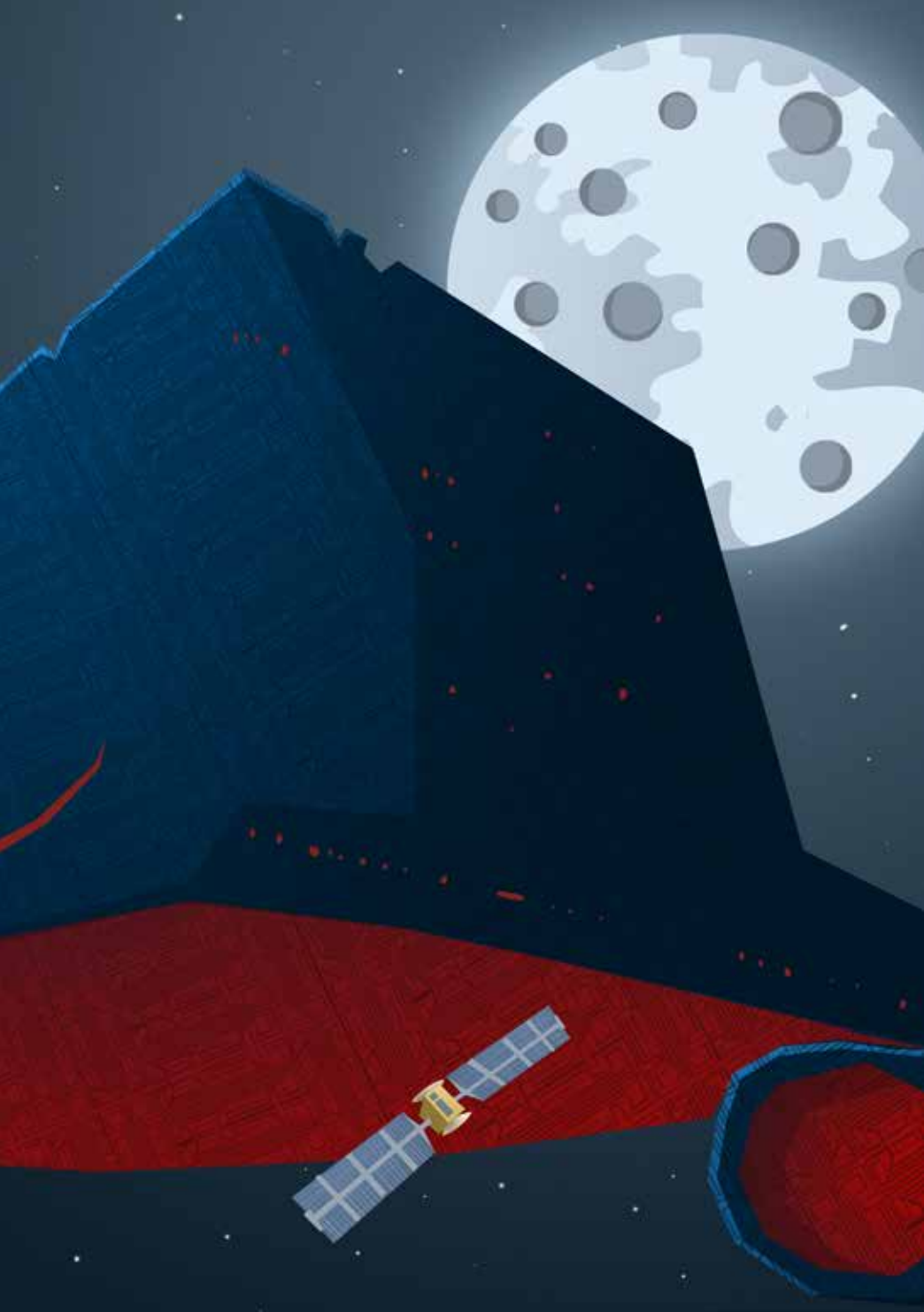

”Av,” råber jeg. Xeno har ramt mig lige i fjæset med sin arm.

”Mit skib er ikke ligefrem lavet til flere,” siger han. Han skal til at sige noget mere, men så tårner Cybrus’ store rumbase sig op foran os. Den er sort og kantet med små, røde lys flere steder. Vi er fremme!

Adgang

”Hvordan kommer vi derind?” Jeg ser på Xeno, men han ryster bare på hovedet. Han ved det heller ikke.

Så kommer der en besked over vores radio: ”Fortæl, hvem I er.”

”Det er dem,” siger Xeno så stille, at kun jeg kan høre det.

”Så svar dem,” siger jeg. ”Jeg mener, så kan det jo være, at de lukker os ind?”

Endnu en besked tikker ind: ”Fortæl, hvem I er.”

Så tager jeg den lille radio op i hånden.
”Vi kommer med nyt fra Jorden.”

Xeno ser skeptisk på mig. ”Tror du selv, det virker?”

”Har du måske et bedre forslag?” svarer jeg.

”Anmod om adgang,” lyder det så fra radioen.

”Vi vil gerne om bord,” siger jeg.

”Sådan kan man ikke gøre,” siger Xeno. ”Det hopper de aldrig på.”

”Luk os ind,” siger jeg så med en robotagtig stemme.

Det virker, og en stor lem åbner sig i rumbasen.

”Du gjorde det,” siger Xeno og tager godt fat i styret. ”Lad os flyve ind.”

Jeg svarer ikke. Stirrer bare ind i den lange, mørke tunnel foran os.

Ind i mørket

Xeno flyver langsomt ind i basens mørke. Vi kan kun skimte nogle små lys langs med væggene og gulvet. Xeno styrer efter dem. Et par gange kan vi ane en skygge bag en rude i mørket. Der er nogen, der holder øje med os. Cyborgs.

”Jeg kan ikke lide det her,” hvisker jeg. Xeno bider sig i læben. ”Nej, men nu er vi i gang. Og Jorden redder jo ikke sig selv, vel?”

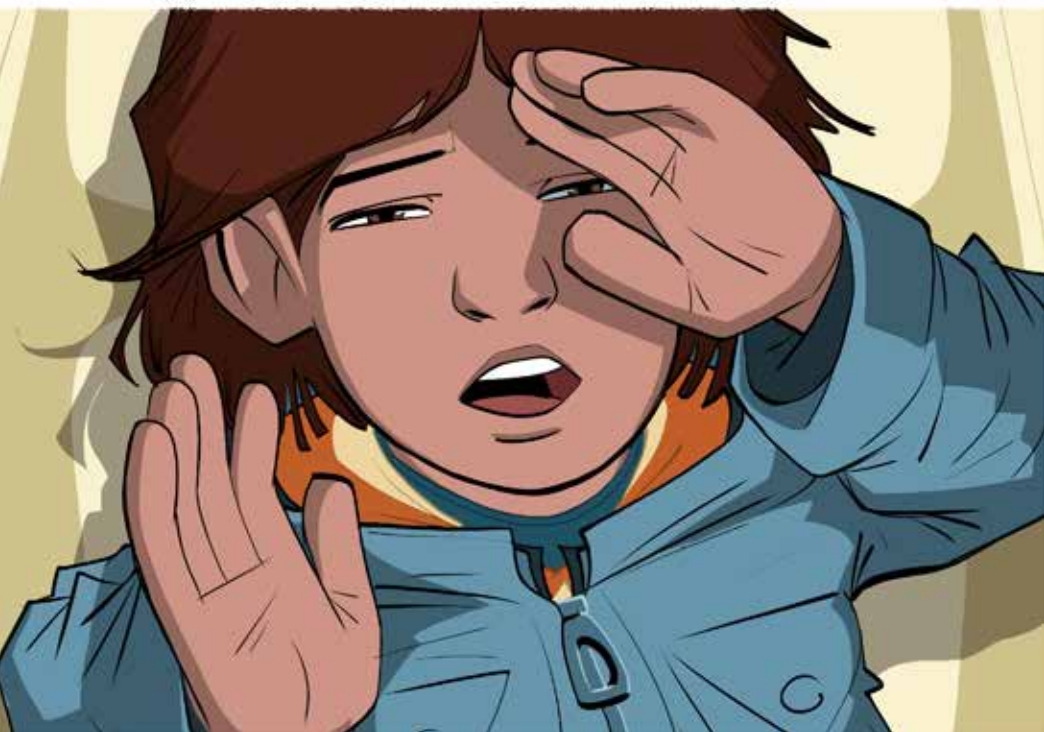
”Sandt nok,” mumler jeg. Men jeg er bange. Lige så bange, som dengang min mor blev lavet om til en cyborg. Eller

dengang vi brød ind på deres base nede på Jorden.

Det er jo farligt, det, vi har gang i. Og hvis vi fejler, så er det ikke kun os to, der taber, men hele Jorden.

Mine tanker bliver afbrudt, da et skarpt lys pludselig blænder mig. Jeg kniber øjnene sammen for bedre at kunne se. Lidt efter lidt vænner jeg mig til lyset.

Frygt

Da vi kan se igen, kan vi ane, at vi er i en stor hangar. Xeno dykker ned og gør klar til at lande.

”Har du stadig dit våben?” Jeg ser rundt i det lille skib.

”Her,” siger han og viser mig sin super-soaker. Den er fyldt med vand blandet med natron. ”Og du har mere natron i din taske.”

”Åh ja,” siger jeg og tager en dåse frem. Vi har købt natron for alle mine penge. Det er det eneste, der virker mod de her cyborgs.

Xeno lander skibet, og vi slår lugen op.

”Tror du, vi klarer det her?” siger jeg.

Xeno rækker mig sin pose med slik. Jeg tager et stykke. Det smager sødt på tungen.

”Det er godt, at du er bange,” siger han.

”Jeg var også bange, da jeg fløj væk fra min planet. Men frygt betyder, at man gerne vil leve. Og det er bedre end at give op.”

Jeg synker en klump. Jeg ved ikke rigtig, om den tanke er en trøst.

